

Πελώριες προσδοκίες. Αυτό θα έλεγα, αν μου ζητούσαν να περιγράψω, τότε, με δυο μόνον λέξεις την αναδυόμενη Μεταπολίτευση, την περίφημη αποκατάσταση της Δημοκρατίας. Τότε, δηλαδή τις πρώτες πρωινές ώρες της 24ης Ιουλίου του '74, έχοντας ζήσει εφάπτομενικά το καθεστώς της στρατιωτικής δικτατορίας, έχοντας αντιληφθεί σε κάποιο βαθμό μόνον, το τι είχε συμβεί, είχαμε, είχα τέλος πάντων, την αφέλεια να πιστεύω ότι μερικά πράγματα θα ήταν μόνον ιστορία.

Δεν ήταν όμως έτσι. Δεν ήταν έτσι, ποτέ, δηλαδή. Πέρασαν λοιπόν σαράντα χρόνια, οι 17αρηδες του 74, είναι αισίως 57, όσοι τουλάχιστον επιζούν, καθόλου ταλαιπωρημένοι συγκριτικά με τη γενιά των πατεράδων μας, καθότι δεν γνωρίσαμε ούτε Μεταξά, ούτε Πόλεμο, ούτε Εμφύλιο, ούτε 509/1947 (ο οποίος καταργήθηκε δυο μήνες ακριβώς μετά την πτώση της χούντας στις 23 Σεπτεμβρίου του '74), ούτε εκτελεστικά αποσπάσματα, ούτε πιστοποιητικά κοινωνικών φρονημάτων, ούτε τόσα και τόσα άλλα.

Μεγαλωμένοι σχεδόν στην γυάλα, σχετικά με τα βιώματα των γεννημένων 30 χρόνια νωρίτερα, ήρθαμε αντιμέτωποι με άλλα θέματα που άρχιζαν να εκδηλώνονται, ακριβώς με την μεταπολίτευση.

Η Δυτική κουλτούρα έκανε δυναμικά και μαζικά την εμφάνιση της στην Ελληνική κοινωνία. Το διαβόητο: «ανήκωμεν εις την Δύσιν» που τόσο emphaticά εξεστόμισε ο αποκαλούμενος και «Εθνάρχης», ούτε τόσο απλό ήταν, ούτε πιθανότατα ο ίδιος είχε αντιληφθεί τις πραγματικές του διαστάσεις. Η Ελλάδα είχε σαλπάρει ανεπίστροφα προς την Δυτική της στροφή, έπλεε ολοταχώς προς την Ευρωπαϊκή της ολοκλήρωση, αδιαφορώντας για πολλά άλλα.

Ούτε η επαπειλούμενη «Αλλαγή» άλλαξε σε οτιδήποτε τούτη τη τροχιά, αντίθετα άλλαξε εύκολα η ίδια η αλλαγή και το: «ΕΟΚ & NATO το ίδιο συνδικάτο» έγινε με μια ανακυβίστηση τακτικής «ναι στην Ευρώπη των λαών» και φυσικά στα πακέτα Ντελόρ. Ο χαρισματικός Ανδρέας θυμόταν το σοσιαλιστικό του μονοπάτι μόνον όταν δεν καταδικάζε κάτι που

καταδίκασε όλος ο πλανήτης, της Σ.Ε. και του καθεστώτος Γιαρουζέλσκι εξαιρουμένων.

Η συνέχεια υπήρξε ακόμα πιο απογοητευτική. Το Time κυκλοφορούσε με εξώφυλλο την εικόνα του ευνοούμενου τραπεζίτη και τίτλο Looting Greece. Η ακολουθία των σκανδάλων ξεκινούσε και όσο προχωρούσε, γιγαντωνόταν.

Το φιλελεύθερο διάλειμμα του Εφιάλτη δεν συμμαζέψε τίποτα, ο πράσινος ήλιος ανέτειλε πάλι με έναν ετοιμόρροπο ηγέτη, που διαφέντευαν αστρολόγοι και καφετζούδες της ογκώδους κυρίας του.

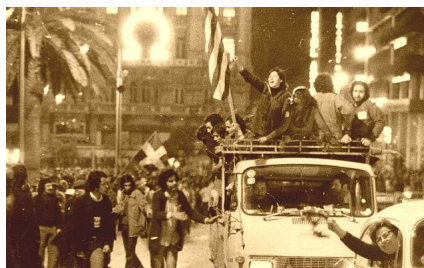
Ο επόμενος σοσιαλιστής κυβερνήτης, μας επιφύλασσε ακόμα χειρότερα. Ευχαρίστησε, από βήματος Κοινοβουλίου, τους Αμερικανούς και με μια πρόταση κατάφερε να μας πείσει ότι όλα τα δισεκατομμύρια που είχαν ξοδευτεί για τους εξοπλισμούς και την εκπαίδευση των Ενόπλων Δυνάμεων δεν είχαν αντίκρουσμα. Το αυτό ισχύει και για τους Συμμάχους μας που δεν κατάφεραν Ποτέ να εγγυηθούν Τίποτα. Αργότερα ο ίδιος φορώντας την Τιάρα του εκσυγχρονιστή μας έβαλε στην περιπέτεια του ευρώ με χαμόγελα, «Δημιουργική Λογιστική» και συμπαραστάτη τον Τραπεζίτη της Goldman Sachs, που αργότερα διετέλεσε και τεχνοκράτης πρωθυπουργεύων.

Να μην λησμονήσουμε να του χρεώσουμε το Χρηματιστήριο και τους Ολυμπιακούς που κανείς ποτέ δεν μας ερώτησε αν τους θέλουμε και κανείς ποτέ δεν μας είπε πόσο στοίχισαν και πως καλύφθηκαν αυτά τα ποσά.

Μετά ήρθε ο Κουρασμένος. Τον πήραν τον άνθρωπο από τη ζωάρα του, τον πάντρεψαν με την νηπιαγωγό η οποία σε δύο τέρμινα έγινε χειρουργός, τον νοικοκύρεψαν και τον έστειλαν στην κορφή της παράταξης και της κυβέρνησης. Πόσο να αντέξεις κάτι με το στανιό; Έτσι προέκυψε το *redi*. «...Δεν υπάρχει πιο επικίνδυνος, πιο αποτελεσματικός τρομοκράτης από τον Πρωθυπουργό, τον Γιωργάκη τον Γ' τον ζαβό.» κατά τον Τζιμάκο τον Πανούση. Ο οποίος Γεώργιος ο Γ' μας έστειλε συστημένους στα σαγόνια του Δ.Ν.Τ. και μέσω του Τραπεζίτη και του Πικραμένου πέσαμε στον έρωτα του Μεσσήνιου, οποίος (πάλι κατά τον Τζιμάκο)

«... θα πρέπει να είναι υιοθετημένο Μογγολάκι, με προσόντα βέβαια, αφού δεν έχει δουλέψει ποτέ, αλλά έχει τσαλακώσει κάποια σεντόνια της Βίση».

Τώρα για τη δουλειά που λέει ο καλλιτέχνης είναι κάπως άδικος, αφού όπως έχει τηλεοπτικά ομολογήσει, κατά τη διάρκεια των φοιτητικών του χρόνων στο Αμέρικα, έχει ανοίξει πιτσαρία, η οποία μάλιστα πήγαινε «σφαίρα».

Μέχρι εδώ λοιπόν. Εκείνες οι πελώριες προσδοκίες έχουν μετατραπεί, σε βαθιά απογοήτευση. Το πνεύμα της Μεταπολίτευσης είναι νεκρό, αν υποθεθεί ότι κάποτε γεννήθηκε. Κι αν το καλοκαίρι του '75, γιορταζόταν μετά πάσης επιστημότητας στο προεδρικό μέγαρο η βρεφική Δημοκρατία που τότε έκαμε τις πρώτες απόπειρες να μπουσουλήσει, σήμερα δεν υπάρχει τίποτα για να γιορτάσει κανείς.

Ψάχνω επιχειρήματα και ιστορικές ενδείξεις για να ανατρέψω την άποψη ότι δεν ζούμε μια δεύτερη Βάρκιζα.

Μόνο που στις μέρες μας είναι καταδικασμένος όλος ο πληθυσμός, αν εξαιρεθούν οι διαχειριστές της εξουσιαστές, οι ολιγάρχες και οι πνευματικά στερημένοι από την Μάνα Φύση, που δεν είναι και λίγοι...

Σαράντα χαμένα χρόνια, ανάμεσα από μεταπολιτευτικά όνειρα, αλλαγές, μετασχηματισμούς, εκσυγχρονισμούς και οράματα μας έφεραν στο τέταρτο πιο φτωχό σκαλοπάτι της Ευρώπης. Ο τόπος καθημαγμένος, ο κόσμος χρεοκοπημένος, εξουθενωμένος και δυστυχώς αρκετοί κάτω από το όριο της αξιοπρέπειας. Το σκηνικό του ζόφου ολοκληρώνουν τα πανηγύρια της κυβερνητικής προπαγάνδας περί ανάπτυξης.

...και του χρόνου.